

[Erik Eriksen.]

økonomisk end et partipolitisk sigte. Den nuværende regering har det for den naturlige ønske at hindre oppositionens indsats for at give borgerne større rådighed over deres egne indkomster, således at formyndersstatens fordelingstanke trænges i baggrunden.

Må jeg føje til, at den umiddelbare foranledning til oppositionens politik var vort lands deltagelse i det lille frihandelsområde. Vi havde og har den opfattelse, at dette ville medføre sådanne overgangsvanskeligheder for store dele af erhvervslivet, at en omlægning af vor økonomiske politik var nødvendig. Virkningerne af stormarkedernes dannelse har allerede vist sig på vor eksport. Ganske vist stiger vor eksport til de seks, men stigningen er meget beskedent, og vor markedsandel er faldende. De seks ser en større fordel i at udvide deres indbyrdes samhandel.

Det er forhåbentlig ikke udelukket, at en udvikling henimod en europæisk helhedsløsning kan tage positiv form. De seneste storpolitiske begivenheder skulle vel også virke i den retning. Men sker det ikke, må vi se i øjnene, at det om få år vil være umuligt for os at forlænge eller afslutte to-sidede aftaler med de enkelte lande inden for de seks, uden at de andre lande giver deres tilslutning. Allerede den hollandske protest mod de dansk-tyske landbrugsforhandlinger viser, hvor det bærer hen. Endelig kan der også peges på Hallsteinplanen om fremskyndelse af de seks' økonomiske sammensmeltning. Det viser alt sammen, at vor stilling i forhold til fællesmarkedet svækkes.

Lad det derfor være nok i denne sammenhæng at understrege, at nødvendigheden af en liberal og erhvervsbetonet politik som den, vore forslag er udtryk for, netop er blevet større og mere påkrævet.

Jeg har gennem adskillige år understreget erhvervslivets behov for investeringer. Jeg har påpeget, hvorledes den førte finanspolitik i vid udstrækning har mindsket investeringsmulighederne. Jeg gentager gerne, at afskrivningsreglerne har mildnet dette forhold, men det voksende skattetryk virker modsat, og jeg tror på længere sigt nok så betydningsfuldt. Regeringens nye aktieselskabslovsforslag er jo for øvrigt endnu en

understregning af, hvor ringe regeringen vurderer en erhvervsfremmende politik.

Nødvendigheden af en omfattende investering i nye maskiner og ændrede produktionsmetoder må øge betænkeligheden ved de sidste måneders forringelse af likviditeten. Jeg er klar over, at særlige forhold har spillet ind. Jeg tænker især på, at ændringerne i vor handelspolitik har bevirket helt usædvanlige svingninger i vor udenrigshandel. Ganske vist har nationalbanken som nævnt tilbudt at genbelåne obligationer. Alligevel tror jeg, at likviditetsvanskelighederne vil være voksende. Jeg har ikke noget at indvende mod dette, hvis det drejer sig om en forbrugsbegrænsning; helt anderledes er det imidlertid, hvis det drejer sig om produktiv investering. Jeg vil i den forbindelse gerne henlede opmærksomheden på de udtalelser, der i den senere tid er fremsat fra bank- og sparekassehold. Så vidt jeg husker, har de alle som én udtalt betænkelighed ved den stadige overbudgettering, som på et tidspunkt, da erhvervslivet og dermed pengeinstitutterne har al mulig brug for likvide midler, netop opsuger den tiltrængte likviditet.

Derfor finder jeg regeringens politik uheldig. Efter min mening lægger den gennem sin byggepolitik, gennem skattelettelsernes form og gennem sin udgiftspolitik sten på sten i vejen for erhvervslivet. Dette kan ikke bortforklares med, at man i øjeblikket kan sige, at det går godt, med høj produktion og beskæftigelse. Hvor vigtigt dette end er, må det afgørende dog være, om vi forbereder os bedst muligt på fremtiden. Det gør vi efter min mening ikke, og jeg ved, at de fleste erhvervsfolk er enige med mig i dette synspunkt.

Jeg nævnte byggepolitikken, og den er vel også en omtale værd. Trods det sidste års stigning i det private byggeri blev regeringen ved med at støtte byggeriet til hen på efteråret. Det førte som bekendt til det panikprægede stop for nyt boligbyggeri, således som bladet Politiken så rigtigt skrev. Jeg kan ikke lade være med at sige, at man efter min mening har lagt et lovlig stort ansvar på den daværende boligminister. Det er ikke først og fremmest boligministeren, det påhviler at samordne boligbyggeri med vor økonomi i øvrigt. Det er en opgave, der naturligt må være henlagt